

Jazzen strøg hanekammen

Guitaristen Tao Højgaard kan fortælle en historie om vrede og modstand og om at sidde i fængsel for at kaste med brosten. En dag blev han forført af en plade med Doug Raney.

Interview

Af Birger Thøgersen

Man skal have en historie at fortælle, også selv om der ikke skal sættes ord på, men komponeres og spilles musik. Og historien om Tao Højgaard er beestningen om manden, der skiftede den aggressive stil som punker med hånens og en rotte i inderlommen ud med et liv som jazzguitarist.

«Mennesker, der aldrig har mødt modstand, er ofte kedelige. Jeg fortynder ikke min tid som punker, den har været med til at gøre mig til den, jeg er, men jeg opdagede på et tidspunkt, at der er mere i det end det. At man kan være andet end vred».

Åbenbaringen kom, da han i begyndelsen af 1990'erne blev introduceret til en plade med guitaristen Doug Raney, bassisten Hugo Rasmussen og trommeslageren Billy Hart. Da var han søgt. Da vidste han, at han ville være musiker. Det eneste, eller næsten det eneste, han tænkte på, var at blive jazzguitarist, og i 1995 havde han sit første betalte job. Det drejede sig om at få mulighed for at udtrykke sig.

I overgangen indleder han sammen med Doug Raney og bassisten Kristor Brødsgaard sin fjerde sæson ved restauranten på Charlottenlund Fort, hvor det sommeren over, hvis søndagsvejr tillader det, vil blive spillet uendørs kammerjazz for bade-gæster og andre tilbedere.

»Det hele var noget lort«

Hanekammen er røget, men på den kortklippede isse aner man stadig den tatoverede slange fra dengang. Tao Højgaard for det meste var sur, og hans liv var præget af alkohol og en omgangs-kreds, der havde gaden og de besatte huse som ramme.

«Hvis vi skal udtrykke os i klickeer, kan man sige, at den klassiske musik er 'fin'. Poppen handler om kærlighed, mens man i jazzen må det hele. Man må være glad, trist og aggressiv. Jeg finder i kernen af punkmusikken og noget af jazzen i øvrigt fellestræk. Der er melankolen og en reaktion i retning af, at nu kan det være nok, men jeg har nok savnet et eller andet, som jeg pludselig hørte i Doug Raney's musik».

Tao Højgaard har tilbagelagt den praktiske vej frem til sit samarbejde i dag med folk som trompeisten Henrik Bolberg, saxofonisten Tomas Franck, organisten Kjeld Lauritzen, trommeslageren Janus Temple-

ton og saxofonisten Bent Jædig. Han fik med faste kontakter til restauranten Banan Republikken og nu Cafe Blågaards Apotek på Nørrebro i København mulighed for at engagere folk og skabe job, og han brugte den. Hvad der i øvrigt også har ført til kontrakter landet rundt og optræden i Copenhagen Jazzhouse og Jazz-huset Vognporten.

«Jeg fik min første guitar, da

»Jeg fik min første guitar, da jeg var 14, og min musiklærer må have anet, at jeg havde muligheder, for han blev klart irriteret over, at jeg ikke kunne en skid«

jeg var 14, og min musiklærer må have anet, at jeg havde muligheder, for han blev klart irriteret over, at jeg ikke kunne en skid. Jeg havde ingen teknik, den interesserede mig ikke, og jeg gad ikke rigtig øve. Det var Hendrix og B.B. King og blues og dengang ingen fornemmelse af, at man skal have orden i musik- og håndværket for at kunne udtrykke sig.

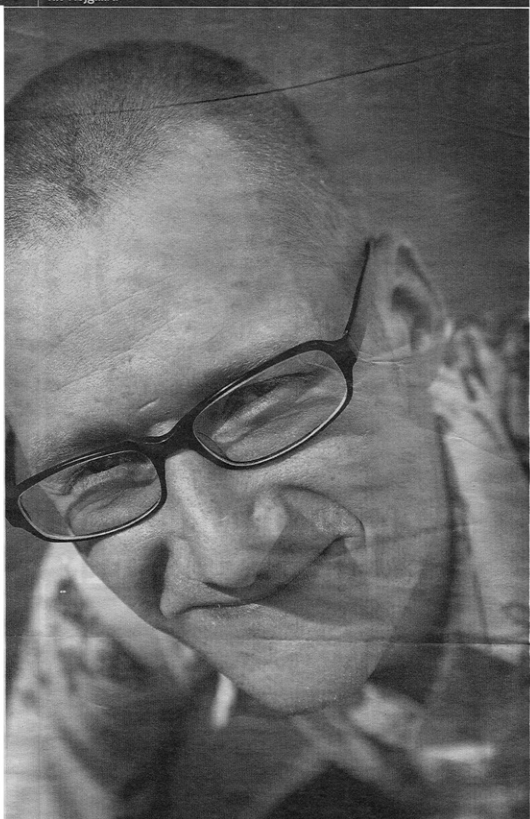
Lad os kalde familien rastles. Tao Højgaard flyttede med sin mor fra København til Jylland, Godthåb i Grønland og Fyn, hvor han som 16-årig i Odense løb ind i nogle punkere og så: «That's the Way».

«Jeg havde brug for et sammenhold. Jeg mødte nye venner med en attitude, jeg måtte ind i. Det hele var bare noget lort. Jeg var en del af miljøet i fem år, og til sidst begyndte jeg langsomt at mærke, at der manglede noget».

Tao Højgaard var 20, måske 21, da han ganske uopfordret opsogte en af jazzens etablerede guitarister, Henrik Bay. Han havde hørt ham, og hvad han havde hørt, ramte ham et eller andet sted. Og hos ham fik han lært nødvendigheden af at have basis i orden.

Rapmusik

Siden blev han betaget af enkelheden hos guitaristen Nicolai Gromin. Han blev elev hos ham og var helt beklæmt, da han i 1996 måtte fortælle, at han måtte bryde af i en periode. Tre år tidligere var han aktiv stenkaster i Københavns lokale EU-krig på Nørrebro, og det endte nu med at indbringe ham en dom på otte måneders ubetinget fængsel.

EFTERLADENSKAB. Tao Højgaards tatoverede slange fra punktiden kan ses ved hårgærsen. - Foto Jan Granrup

Nicolai Gromin var absolut forstående, og Tao Højgaard fik tid til at øve. Han fik tips og lærte tricks af sine ældre kolleger og lytter i dag med fornøjelse til rappere som Eminem og den danske freestyle-rapper Ole D., som han også har arbejdet sammen med.

«Det handler om at bruge sine ører og om at udvikle sit eget sprog. Og det, jeg gerne ville udtrykke, fandt jeg i jazzen. Nogle musikere har først og fremmest deres styrke i teknikkene eller det rytmiske. Mit talent ligger mere i det melodiske», siger Tao Højgaard.

Han er netop fyldt 30, har kone og to børn. Et af dem hedder Louis, og jo, det er opkaldt efter oldefaren. Og selvfølgelig Armstrong.

birger.thogersen@pol.dk

Charlottenlund Fort, hver søndag fra 13.00 til 16.00, hvis vejret tillader det. Og siden i øvrigt under Copenhagen Jazz Festival med blandt andre Tomas Franck og Henrik Bolberg.